

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 18/2022
03.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету малолетног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца малолетног АА, адвоката Драгана Воларевића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КМ 112/20 од 14.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кжм1 71/21 од 14.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца малолетног АА, адвоката Драгана Воларевића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КМ 112/20 од 14.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кжм1 71/21 од 14.09.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду КМ 112/20 од 14.04.2021. године према малолетном АА и ББ је на основу члана 9.,10., 11., 12. и 14. став 2. тачка 5. Закона о малолетним учиниоцима кривичног дела и кривичноправној заштити малолетних лица изречена васпитна мера посебне обавезе да се без накнаде укључе у послове локалног садржаја и то малолетном АА у трајању од 50 (педесет) часова, а малолетном ББ у трајању од 10 (десет) часова у периоду од 6 (шест) месеци колико може трајати ова посебна обавеза.

Истовремено су малолетници упозорени да у случају неиспуњења изречених посебних обавеза иста може бити замењена неком другом обавезом, односно васпитном мером.

Истим решењем на основу члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичног дела и кривичноправној заштити малолетних лица, одлучено је да трошкови

кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, док одштетног захтева није било.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кжм1 71/21 од 14.09.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца малолетних АА и ББ, а решење Вишег суда у Новом Саду КМ 112/20 од 14.04.2021. године, потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац малолетног АА, адвокат Драган Воларевић, у смислу одредабе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијана решења у целини и предмет врати на поновно одлучивање или преиначити побијана решења на тај начин што ће утврдити да нема места кривичном гоњењу малолетног АА, те га ослободити одговорности или евентуално изрећи другу васпитну меру у краћем трајању.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца малолетног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца малолетног АА, је неоснован.

Бранилац малолетног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП наводима да у конкретном случају није постојала оптужба овлашћеног тужиоца, односно одобрење оштећеног, уколико би се на правилан начин извршила правна квалификација, с обзиром да је оштећени изјавио да неће преузети гоњење, као и да није заинтересован за кривични прогон, те је суд морао ослободити малолетника одговорности или пак обуставити даље вођење поступка.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Врховни касациони суд налази да неосновано бранилац истиче да је у конкретном случају првостепени поступак вођен без захтева овлашћеног тужиоца. Првостепени поступак је вођен по предлогу за изрицање кривичне санкције надлежног јавног тужиоца за малолетнике у смислу члана 69. став 1. и 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, поднетом због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика.

Одредбом члана 153. став 1. и 2. Кривичног законика прописано је да се гоњење за дело из члана 139. став 1., 142. став 1. и 2., 143. став 1. и 2., 144. став 1., 145. став 1., 146.

став 1. и 2. и 147. став 1 овог законика предузима по приватној тужби. Гоњење за дело из члана 141., 149. став 1. и 2., 150., 151. став 1. и 152. став 1. овог законика предузима се по предлогу.

Имајући у виду да се ради о кривичном делу за чије гоњење је надлежан јавни тужилац за малолетнике по службеној дужности, као и да наведено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. КЗ не спада у она кривична дела која су на основу члана 153. став 1. и 2. Кривичног законика, изузета из надлежности јавног тужиоца и за које се гоњење предузима по приватној тужби, нити ово кривично дело спада у она кривична дела за које се гоњење предузима по предлогу, то је захтев браниоца малолетног оцењен као неоснован, јер је у конкретном случају поступао надлежан јавни тужилац.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нижестепени судови нису повредили одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно нису учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, како се то неосновано указује у захтеву браниоца малолетног АА.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2), због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, али наведену повреду закона, образлаже наводима који се тичу чињеничних утврђења суда, те износи сопствену анализу и оцену изведених доказа и износи сопствени закључак да би се у конкретном случају радило о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. Кривичног законика, што у суштини представља оспоравње утврђеног чињеничног стања, односно повреду члана 440. ЗКП. Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда из члана 440. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Како повреда члана 440. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, то се Врховни касациони суд у оцену ових навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић